

Feestrede bij gelegenheid der bisschopwijding van Mgr. J. C. Claessens ...

<https://hdl.handle.net/1874/237190>

249

...STREDE

BIJ GELEGENHEID DER BISSCHOPWIJDING

VAN

Mgr. J. C. CLAESSENS,

BISSCHOP VAN TRANOPOLIS I. P. I., APOSTOLISCH VICARIS
VAN BATAVIA,

UITGESPROKEN DOOR

J. C. RIJKERS,

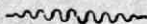
Directeur van het Bisschoppelijk Collegie,

den 2 Februari 1875,

IN DE ST. PIETERSKERK

TE

SITTARD.

MAASTRICHT,

HENRI BOGAERTS.

—
1875.

Vak 83

RECEIVED

W. J. CLARK

CHURCH

AT THE

m 14106

VAK 83

No. 249.

FEESTREDE

BIJ GELEGENHEID DER BISSCHOPWIJDING

VAN

Mgr. J. C. CLAESSENS,

BISSCHOP VAN TRANOPOLIS I. P. I., APOSTOLISCH VICARIS
VAN BATAVIA,

UITGESPROKEN DOOR

J. C. RIJKERS,

Directeur van het Bisschoppelijk Collegie,

den 2 Februari 1875,

IN DE **ST. PIETERSKERK**

TE

SITTARD.

HENRI BOGAERTS.

—
1875.

Bibliotheek
MINDERBROEDERS
WEERT.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten notes or a signature at the bottom of the page, also illegible.

Hoogwaardige Kerkvoogden , (1)

Geliefde Christenen.

Gelijk een man die door de baren eener metelooze zee overstelpt en aan krachten uitgeput, hulp- en machteloos in den afgrond wegzinkt; zoo voel ik, om dus te spreken, mijne geestvermogens bezwijken bij het aanschouwen en onder de aandoeningen van het heilig en grootsch tooneel, dat binnen deze gewijde muren zich voor mijne oogen ontplooit.

Deze tallooze menigte volks uit Sittard en omstreken in dezen tempel saamgestroomd; die stralende schaar van bisschoppen, vorsten der Katholieke Kerk, vergaderd in het heiligdom, en aan hun hoofd de Nestor van het Nederlandsch episcopaat, onze doorluchtige, nooit genoeg geprezen en beminde Kerkvoogd van Roermond; dit Godshuis, schitterend van feesttooi, om allen, volk en vorsten te ontvangen, welk een schouwspel!

En waarom dan deze plechtigheid van zoo buitengewonen aard? Waarom deze onovertroffen luister?

Een zoon van Sittard, een priester, na een apostelambt van zeven en twintig jaren, in overzeesche gewesten uitgeoefend, hier, in zijne geboortestad terugge-

---

(1) Mgr J. C. Claessens, bisschop van Tranapolis i. p. i., Apostolisch vicaris van Batavia.

Mgr Vranken, Aarts-Bisschop van Attalia i. p. i.

Mgr J. A. Paredis, bisschop van Roermond.

Mgr H. van Beek, " " Breda.

Mgr H. J. H. van Ewijk, " " Camuco i. p. i.

keerd , tot de bisschoppelijke waardigheid verheven ;— in de tegenwoordigheid zijner diepbewogen en meer dan tachtigjarige moeder, die, gedurende lange en bange dagen, rijkhalsde naar zijne komst ; — gezalfd door zijn roemrijken voorganger in het apostolaat der volkeren van Insulinde, den huidigegen aartsbisschop van Attalia, die eveneens, weleer, als deken dezer gemeente, in Sitards veste, in dezen eeuwenouden tempel, den bisschoppelijken troon mocht bestijgen ; — ziedaar waarom alle geesten jubelen, alle harten trillen, en 't huis van God in een glans, in een luister gloort, nooit overtroffen sinds de hand van graaf Walram zijne hechte grondslagen gelegd heeft.

Maar welk een heerlijk beeld komt uit den tijd van het eerste Christendom voor mij opdagen? Is het Paulus niet, is het niet de wereldapostel die zijne handen over Timotheus, den geliefkoosden leerling, al biddende uitstrekt?

Vergeeft mij, Geliefden, de stoutheid mijner gedachten, de heilige geestdrift mijner ziel: 't is als of eene stem uit de hoogte der hemelen in mijn hart weergalmdde en mij toeriep: *Hæc dies quam fecit Dominus!*.... Dit is een dag zonder gelijke, een dag door God bevoorrecht met talloze en bovennatuurlijke schatten!

En zou dan de redenaar onder de glorie van dien dag niet bezwijken? Zou hij niet uitroepen met den profeet: *A, A, A, Domine! nescio loqui, quia puer ego sum?*..... Heer, ik verstom voor dit alles;... mijn woord kan deze heerlijkheden noch omvatten noch schilderen... Gij hebt slechts een kind gekozen, om den roem van dit feest uit te bazuinen!

Hier op dit heilig spreekgestoelte zou dus een Chrysostomus moeten staan! hier zou een Augustinus moeten optreden!.... Wat zeg ik? hier zou de welsprekende, de attische redenaar, de H. Gregorius van Nazianze moeten zeggen, gelijk weleer, toen hij den lof van den grooten Athanasius verkondigde: *Circa orationem laboro*.....

Ik weet niet welke redevowering te houden; mijn geest wordt heen en weer ge linderd. *aliàs ab alio detineor*; ik kan dat niet vinden wat eigenlijk het glanspunt is, waarin alle stralen van het feest komen weerkaatsen, *neque quod præcellit reperire queo*: alles, gelijk in een lichaam van volmaakte schoonheid, alles is hier even bekoorlijk, even verrukkend, *sicut in corpore undequaque æquali atque eleganti*. (orat. XXI § 10).

Nogthans zie ik eene ster voor mij opgaan; er is iets wat boven alles en waardoor alles schittert, te weten: de bisschoppelijke waardigheid in den nieuwen Bisschop.... Dàar meen ik het glanspunt en tevens het zwaartepunt van dit feest te ontdekken ... De bisschoppelijke waardigheid dus in haar *wezen* en in haren *luister*: in haar wezen, gelijk zij van de apostelen is ingesteld; in haren luister, gelijk zij zich hedendaags aan ons vertoont: die belangrijke stof zal ik ontvouwen. Trouwens, om dit waardig te doen, staar ik naar den hooge.... Kom, Schepper, heilige Geest! *Veni, Creator Spiritus!* laat een straal van uw licht op mij nederdalen.... Dat dit goddelijk vuur mijn geest en mijn hart ontvlamme. En Gij, o Bruid van dien Geest van liefde! Maria! zie met een milden blik op den sprekende en op de hoorenden van uit de hemelen neer.

Waarin, Geliefden, bestaat het wezen, dat is: de aard, de natuur der bisschoppelijke waardigheid?

In de apostolische macht; in de macht die Christus aan zijne twaalf uitverkoren leerlingen, aan zijne apostelen gegeven heeft, om de Kerk niet alleen te stichten, maar ook te regeeren en te behouden.

Die macht is de macht van Christus zelf. Luistert een oogenblik. Hij spreekt tot de twaalf: „Ontvangt den „H. Geest. *Accipite Spiritum sanctum*. Gaat en leert alle „volkeren. *Euntes docete omnes gentes*. — Die naar U „luistert, luistert naar Mij, die U versmaadt, versmaadt „Mij, *qui vos audit me audit, qui vos spernit me spernit*. „Zoo als mijn Vader Mij gezonden heeft, zoo zend ik „U. *Sicut misit me Pater, ego mitto vos*.” Welnu de

zending van Christus was eene goddelijke zending, de macht van Christus was eene goddelijke macht....

Hij die hier op aarde, voor meer dan achttien eeuwen, in Palestina, in de bekende en roemruchtige tijden van de twee keizers Augustus en Tiberius, over de gansche natuur geheerscht heeft, over winden en wateren, over leven en dood; Hij die, na de bloedige foltering en op het kruishout, met een nieuw en onaantastbaar leven bezielde, uit het graf is opgestaan, Hij, zeg ik, is geen mensch, maar Hij is God en mensch te zamen.

Bijgevolg, de macht den Apostelen door Christus overgedragen, en die Deze van zijnen Vader ontvangen had, was geene aardsche, maar eene hemelsche, geene menschelijke, maar eene goddelijke; zij was een goddelijk koningschap over 't heelal, over alle volkeren der aarde.

Maar ziet! De Godmensch is naar zijnen hemelschen Vader teruggekeerd. De olijfborg, tegenover den Moria en den gouden koepel des tempels op wit marmeren muren ten hemel opgevoerd, de Olijfborg, aan wiens voet Jezus zijn lijden met een bloedig zweet begonnen had, was nu ook getuige zijner hemelvaart en zag Hem opstijgen in de heldere wolk, die Hem schitterende van glorie wegnam uit de oogen der zijnen.

Wat deden nu de Apostelen? Wie weet het niet? Na de ontvangst van den H. Geest verlieten zij Jerusaleem, om de wereld onder het juk des Zaligmakers te brengen. Want, wij hebben het reeds gezegd, de zware, de onafmetelijke taak was hun opgelegd van alle volkeren te bekeeren: *Docete omnes gentes*. Alle volkeren, Geliefden! *omnes gentes*; bemerk deze twee woorden. Dus onmogelijk was het voor hen op de eene of de andere plaats voor altijd zich te huisvesten. Zij moeten het zaad van het Evangelie, van het Zuiden naar het Noorden, van het Oosten naar het Westen, in alle landen uitwerpen.

Konden zij dan de volkeren die dit zaad, die het Evan-

gelie ontvangen hadden, aan hun lot, zonder uitzicht op de toekomst, hulpeloos overlaten? Een van beide, Geliefden: of de Apostelen moesten het gepredikt Evangelie, de pas ontloken christelijke gemeente, aan de overal bestaande woelgeesten, aan de toen reeds ontkiemende ketterijen ten prooi geven; of wel zij moesten, vóór hun vertrek, mannen aanstellen die, met dezelfde apostolische macht bekleed, het Evangelie zouden verdedigen, de gemeente handhaven en de Kerk besturen.

't Gezond verstand verklaart het, 't ligt in de natuur der zaak; de Apostelen konden niet anders handelen. De oorspronkelijke macht, die de Kerk gesticht had, moest aan anderen, door de Apostelen uitgekozen mannen worden overgedragen, om de Kerk te behouden. Hier dan, Geliefden! ziet gij het bisschopsambt te voorschijn komen; hier treedt het bisschopsambt, met de Apostelen zelve, in de geschiedenis.....

Laat ons nu die geschiedenis openen en de zaak in hare wezenlijkheid beschouwen.

De groote Apostel Paulus staat op het strand van Mileta, eene zeestad in Klein-Azië: hij is op het punt van naar Jerusalem te vertrekken. Een groot getal weenende en stenende Christenen omringen den geliefden zendeling van Jezus. Hij neemt het woord op en richt het tot de uitstekende mannen, aan welke hij zijne kudde had toevertrouwd en die hij uit de verafgelegen gewesten van Ephesus had laten ontbieden: *Attendite vobis et universo gregi, in quo vos Spiritus sanctus posuit EPISCOPOS regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo....* „Draagt nu zorg voor U en voor de gansche kudde, waarover de H. Geest U als bisschoppen aangesteld heeft, ten einde de Kerk van God, de vrucht Zijns bloeds, te bestieren.”

Gij hoort het, Geliefden. Het woord **BISSCHOP**, dat van het grieksch woord *ἐπίσκοπος* afstamt en **OPZIENER** beteekent, dat woord is zoo oud als de Kerk; het klonk

reeds op de lippen van den H. Paulus. „De H. Geest, zegt hij, heeft U als *bisschoppen* aangesteld.” *Vos Spiritus sanctus posuit EPISCOPOS*. En met welk doel? 't Is de verklaring des Apostels: om de Kerk te bestieren, *regere Ecclesiam Dei*.

En nu, waarom heeft de H. Kerk de bestiering der bisschoppen noodig? Wat is er de reden van?

„Na mijn vertrek, gaat de groote Apostel voort, „zullen verscheurende wolven invallen, wier woede de „kudde niet sparen zal. Zelfs onder U zullen mannen „opstaan, *docentes perversa*, verkondigers eener slechte „leer, om volgelingen te winnen. Waakt dus om dit „onheil af te weren. *Propter quod vigilate*.” (Act. apost. C. XX v. 28, 29, 30, 31.)

't Is dan klaar: de waarheid, dat de bisschoppen de opvolgers der apostelen zijn, door de apostelen aangesteld, vindt haar bewijs zoowel in de geschiedenis, als in 't gezond verstand en in de natuur der zake.

Zij moeten waken, zegt Paulus, *vigilare*; zij moeten de Kerk van God bestieren, *regere Ecclesiam Dei*; zij bekleeden dus de plaats der apostelen, zij staan met de apostelen op den eersten rang; zij bezitten dus ook de apostolische macht. Ja, om de Kerk van God te bestieren, *regere Ecclesiam Dei*, dat is, in alles te voorzien, in alles te leiden, te verdedigen, voort te planten, moeten zij de volheid der macht, de apostolische macht bezitten.

O! hoe heerlijk prijkt de bisschoppelijke waardigheid van af de eerste tijden des Christendoms!....

Dezelfde Paulus, die niet genoeg aangehaald kan worden, naar Macedonië afreizende, legt zijn leerling den H. Timotheus de handen op en wijdt hem tot bisschop van Ephesus .... Voor dat hij het eiland Creta verlaat, stelt hij in zijne plaats, met zijne macht bekleed en uitgedost, zijn leerling Titus..... Beiden belastte hij met de groote taak priesters en zelfs bisschoppen te wijden.... (Ad. Tim. I^a C. III. Ad. Tit. C. I. Vide Chrys. in Hom. I.)

Hoe meer wij nu in de geschiedenis indringen, des te grooter, des te roemrijker vertoont zich de bisschoppelijke waardigheid. Werpen wij onzen blik op de kaart van het oude romeinsche Keizerrijk, zooals Augustus het aan zijne opvolgers Tiberius en Nero heeft achtergelaten. Drie groote steden zien wij boven alle anderen, in de toenmalige wereld, uitblinken : Alexandrië in Afrika, Antiochië in Azië, Rome in Italië. Zij waren de drie brandpunten van den handel en van de nijverheid ; daar zetelden de hoogste romeinsche gezagvoerders ; van daar uit temden de schrikwekkende Cesars de volkeren van den Nijl, van den Euphraat, van den Rijn en van den Donau ; van daar uit legden zij de wereld aan banden.

Welnu, 't is een onloochenbaar feit, een feit dat zonnelaar aan het uitspansel der geschiedenis blinkt, dat de H. Petrus, de prins der Apostelen in persoon te Antiochië, waar de H. Evodius zijn opvolger was, den bisschoppelijken zetel heeft opgericht ; dat hij den bisschoppelijken zetel van Alexandrië, door zijn leerling Marcus gesticht heeft, — en dat hij te Rome, onder het bliksemend oog van Nero, zijn laatsten en hoogsten leerstoel opgeslagen heeft, als vorst der algemeene Kerk, als onverdelgbare rots der waarheid, als middelpunt der apostolische eenheid.

Wie durft deze feiten met een waarheidlievend gemoed bestrijden?... Ja, te midden van den schitterendsten praal der afgoderij, in het hart van het heidendom, hebben de Apostelen de bisschoppelijke waardigheid op haren troon verheven, om zoo ook over de drie werelddeelen tegelijk te heerschen en de goddelijke macht, hun toevertrouwd, uit te strekken.

De namen dier bisschoppen zijn tot nu toe bekend ; zij zijn naauwkeurig neergeschreven door den vader der Kerkelijke Geschiedenis, door den vriend van keizer Constantijn den Groote, den bisschop Eusebius van Cæsarea.

Neen, Geliefden, neen, de bisschoppelijke waardigheid kan en mag niet van de apostolische waardigheid gescheiden worden.... Is de macht der Apostelen met de Apostelen verdwenen, dan is ook met hen de Kerk verdwenen; dan hebben noch zij, noch Christus voor het voortbestaan der Kerk gezorgd; dan heeft het bloed van Golgotha te vergeefs gestroomd, dan is de kruisdood vruchteloos....

Maar dit is onzin; bijgevolg is de waarheid door de H. Kerkvergadering van Trente uitgesproken, oneindig boven allen twijfel verheven, dat de Bisschoppen de plaats, den rang der Apostelen hebben ingenomen. *Episcopi in Apostolorum locum successerunt.* (De ord. C. IV ses. XXIII.)

Ik besluit dan, mijne gedachten samenvattende, met de woorden van den luisterrijken Bisschop van Hippone, den H. Augustinus. „ De Apostelen, zegt hij, zijn voor-
 „ eerst gezonden, zij hebben gepredikt, zij zijn de Vaders
 „ die de Kerk hebben voortgebracht. *Apostoli missi*
 „ *sunt, ipsi prædicaverunt, ipsi patres.* Maar hebben zij
 „ altijd hun lichaamlijk bestaan behouden? *Sed numquid*
 „ *corporaliter semper esse potuerunt?* Hebben zij tot in
 „ onze eeuw hun leven voortgezet? Zullen zij leven in de
 „ toekomst? *Numquid usque hoc tempus? Numquid usque*
 „ *in posterum?* Volstrekt niet! Is dus de Kerk door hun
 „ dood geheel en al verlaten? *Ergo illorum decessu de-*
 „ *serta est Ecclesia? Absit!* O neen! Verre van daar! De
 „ Vaders hebben zonen opgewekt. *Pro patribus nati sunt*
 „ *tibi filii.* (Ps 44—v. 17). Welke beteekenis hebben deze
 „ woorden: De Vaders hebben zonen opgewekt? De
 „ Apostelen zijn als Vaders gezonden, en de zonen, die
 „ zij hebben opgewekt, zijn de Bisschoppen, door hen
 „ gewijd en aangesteld. *Patres missi sunt Apostoli, pro*
 „ *apostolis filii nati sunt et constituti sunt episcopi...* Dat
 „ dus de Kerk niet weene, omdat zij Petrus verloren
 „ heeft; dat zij niet treure, omdat zij Paulus niet meer

„ mag aanschouwen , Petrus en Paulus herleven in de „ Bis:choppen.” (Aug. in Ps. 44 in fine.)

Welke gevoelens van diepen eerbied, van vurige dankbaarheid, van grenzenlooze liefde moeten zij ons dan niet inboezemen, die vorsten der H. Kerk in alle werelddeelen? *Constitues eos principes super omnem terram.* Welk een eer voor een Christenvolk, voor de ingezetenen dezer stad er zoo vele te mogen begroeten! Wat zeg ik! Welk een voorrecht der goddelijke Voorzienigheid, dat een zoon van Sittard tot die doorluchtige waardigheid opklimt, opklimt tot den rang der Apostelen!... Sedert duizend jaren, dat onze veste bestaat, tot op den dag van heden, is haar deze uitstekende eer, deze glorie, deze triumf nimmer te beurt gevallen... Te meer, ik moet het er bij voegen, alhoewel de korte stonde het minder toelaat, te meer daar wij nooit in ons leven zoo goed begrepen hebben, wat een bisschop is, als in deze tijden...

Ziet hoe die heerlijke schaar van alle Kerkvoogden aller landen rondom den opvolger van Petrus zich heendringt! Hoe geen enkele afwijkt? Hoe zij gezamenlijk en als een leger pal staan tegen den vijand...

Gij weet het wel, Geliefden... Aan Petrus werden in het bijzonder de sleutelen des Hemels door Christus toegereikt; Petrus was het hoofd der Apostelen... Op Petrus heeft de Zaligmaker zijne Kerk gebouwd... „ Gij „ zijt Petrus, zoo luidt het goddelijk woord, en op „ U, als op eene rots, zal ik mijne Kerk bouwen,—Petrus „ weidt de lammeren, Petrus weidt de schapen”. Petrus „ moet zijne ambtbroeders in het geloof versterken., „ Dus, „ volgens het woord van den H. Ambrosius”, waar „ Petrus is, daar is de Kerk „ *ubi Petrus, ibi Ecclesia*”; daar scharen zich de bisschoppen, in vaste gelederen ten strijde gerangschikt..

Een man is opgedaagd, Geliefde Chistenen! die in het heiligdom wil indringen en de Kerk verwoesten... De opvolger van Petrus schijnt bij voorkeur het mik-

punt zijner woede te wezen... Hij wil de kudde door de herders, de Christenen door de bisschoppen, van den opperherder, van den Paus losscheuren. Hij dreigt, in zijn ruw geweld, met beslag van goederen, met gevangenis, met afzetting, met ballingschap... De jonge levieten zouden voortaan niet meer onder de tucht en het toezicht der bisschoppen in de ware leer van Christus, en de volmaaktheid der zeden tot het priesterschap worden opgeleid; maar door den Staat, een vijand, een verrader, die noch Christus noch zijne leer begrijpt, wat zeg ik, die Christus en zijne leer wil uitroeien; zij zouden niet meer van den bisschop hunne zending ontvangen en in hun ambt aangesteld worden, maar van een koning; van een keizer, die vandaag Juliaan en morgen Nero heeten kan.

Edoch een kreet is uit het Vaticaan opgerezen; de stem van Petrus heeft over de gansche aarde geklonken..... En ziet! de strijd is begonnen; de bisschoppen staan in het strijdperk, en de vijand, wiens hoogmoed niet te breidelen is, spant al zijne krachten in. Doch te vergeefs! waanzinnige pogingen! Tot hem ook, als weder tot den trotschen landvoogd van keizer Valens, mag een Basilius zeggen: *Nunquam in Episcopum incidisti!* „Gij hebt nooit geweten wat een bisschop is!” Nu leert hij het, en mocht hij het begrijpen! O heerlijk! o treffend schouwspel!..... Niet één vergeet zijn plicht! Hoort gij, Geliefden! die verbeurdverklaring der bisschoppelijke goederen! ziet gij die dappere helden, de hoofden van het christenleger, den vijand, of beter gezegd, den duivel tarten, en noch afzetting, noch ballingschap, noch gevangenis vreezen..... Groot zijt gij, o opvolgers der Apostelen! wanneer gij op uwen troon zit, bij het altaar, voor uw volk; maar nergens zijt gij grooter, nergens is het goddelijk licht dat U omstraalt, meer zichtbaar, dan in de bander die U knellen. Maar wie is die grijsaard, die bisschop die boven allen uitsteekt, en wiens eerbied-

waardig gelaat onder de kroon des ouderdoms in den glans der heiligheid schittert? 't Is de aanvoerder van den strijd, de bisschop van Rome, de vorst der Apostelen, de opvolger van Petrus, de stadhouder van Christus, de Paus-Koning, Pius IX!! Wat nooit gehoord is gedurende negentien eeuwen, heeft zich verwezenlijkt in zijn persoon: acht en twintig jaren reeds zit hij op den stoel der waarheid, aangerand door alle krachten der helle; van de Kerkelijke Staten, zelfs van Rome, van de eeuwige stad beroofd, lijdend, strijdend, maar niet bukkend voor 't geweld, en onoverwinnelijk in zijn plicht!....

Nooit, Christenen, nooit heeft de zonne van het Episcopaat, die licht en leven door de gansche wereld, over de gansche Kerk verspreidt, zoo helder geblonken. In de tijden van Athanasius en in andere tijden nog, was die zon, alhoewel glanzend, toch eenigszins getaand,..... maar heden is er geen vlek in.....

Stijg dan in dien gloed van glorie op uwen bisschoppelijken troon, O doorluchtige Land- en Stadgenoot! O vriend door Christus uitverkoren om in verafgelegene landen, aan christenen en heidenen, de eenig ware godsdienst te verkondigen. Treed op in al uwe apostolische macht: als doctor in de leer, als wetgever uwer Kerk, als rechter uwer kudde; door de oplegging der handen, schenk aan anderen de macht om het Evangelie te prediken, de zonden te vergeven en alle heilbronnen der Sacramenten te openen. O hoe groot zijt gij in onze oogen! Hoe dankbaar zijn wij met U voor de menigvuldige en kostbare hemelsche gaven welke heden in uwe ziel, Gode zoo aangenaam, nederdalen! Wij verheugen ons met uwe hooggeachte familie, wij jubelen met uwe eerbiedwaardige moeder. Gelukkig, driemaal gelukkig de echt christelijke vrouwe, die waardig gevonden is een bisschop aan Gods kerk te schenken! Zij mag wel bezigen de woorden van den ou-

den Simeon, toen hij den lang verwachten Verlosser had mogen aanschouwen: *Nunc dimittis servum tuum, Domine!... in pace.* Laat nu, O heer! uwe dienseresse in vrede gaan;... — *Quia viderunt oculi mei salutare tuum;* — want mijne oogen hebben den luister van mijn zoon gezien.... *Lumen ad revelationem gentium et gloriam plebis tuæ, Israël.* (Luc. II.) Hij is een licht ter bekeering der natiën, en de roem van het volk waaruit hij gesproten is.

Behoud hem dan lange jaren, o Heer! aan het hoofd zijner kudde... waarvan hij zoo oprecht bemind is: getuige de groote menigte dier edele en dankbare Katholieken, welke vroeger in Batavia zijne geestelijke weldaden hebben genoten, en het zich tot plicht gemaakt hebben, bij zijne bisschopwijding, naar Sittard heen te snellen.... O Jezus! O Godmensch! O Zaligmaker! O Bron van alle goed! zegen Uw uitverkoren priester, zegen zijn bisschoppelijken geest, zijn bisschoppelijk hart, zijne bisschoppelijke handen.... O goddelijke Opperpriester! O goddelijke Bisschop onzer zielen! *Episcopus animarum nostrarum,* (Ep. I Petr. C. II, v. 25) zegen hem in ziel en lichaam, verleen hem krachten in ziel en lichaam, om uwe rechten te verdedigen en uw rijk uit te breiden.

En gij, O Maria, wier feest wij heden vieren, gij, de troost, de sterkte en het middelpunt der Apostelen, toen Jezus deze aarde verlaten had; gij, die heerscht over het hart van uwen goddelijken zoon, Onze Lieve Vrouwe van het heilig Hart! wier eeredienst het juweel van Sittard is... verzeker aan den nieuwen Kerkvoogd, door uwe machtige voorspraak, dien goddelijken zegen; dat hij hem steeds in de volste maat moge genieten, om zoo de kroon der rechtvaardigheid, *coronam justitiæ,* door Paulus eertijds verwacht, eens te mogen ontvangen.

AMEN.